

Eksamenssæt B til kapitel 1: Den puritanske arv

Materiale:

- **Bilag 1:** William Bradford og Edward Winslow om fredsaftalen med indianerne og den første Thanksgiving, 1622 (1,2 normalside)
- **Bilag 2:** William Apess om puritanerne og indianerne, 1836 (0,6 normalside)
- **Bilag 3:** John Eastmans rapport om mødet med Metacom, 1675 (0,8 normalside)
- **Bilag 4:** Maleri: Jennie A. Brownscombe: "The First Thanksgiving at Plymouth", 1914 (0,5 normalside)

Normalsider i alt: 3,1

Bilag 1: William Bradford og Edward Winslow om fredsaftalen med indianerne og den første Thanksgiving, 1622 (1,2 normalside)

I London udkom i 1622 *A Relation, or Journal, of the Beginning and Proceedings of the English Plantation settled at Plymouth in New England*. Udgivelsen var anonym, men man mener, at den først og fremmest bygger på breve og dagbøger af Plymouth-kolonien første guvernør, William Bradford (1590-1657), og hans nærmeste medarbejder, Edward Winslow (1595-1655). Uddragene skildrer en fredsaftale, som Bradford indgik med den indfødte høvding Massasoit den 22. marts 1621, og den begivenhed, der i amerikansk historie regnes for den første Thanksgiving.

Efter at have hilst på hinanden kyssede vores guvernør kongens hånd, og kongen kyssede ham, og de satte sig ned. [...] De forhandlede herefter om fred, og resultatet blev:

1. Hverken indianernes konge eller hans mænd vil forvolde os skade.
2. Hvis en af hans mænd forvolder en af os skade, skal han bringe gerningsmanden til os, så vi kan straffe ham.
3. Hvis et af vores redskaber bliver stjålet, mens vores mænd arbejder, skal han sørge for, at det bliver tilbageleveret; og hvis vi forvolder en af hans mænd skade, vil vi gøre det samme.
4. Hvis der føres uretfærdig krig mod ham, vil vi hjælpe ham. Hvis der føres krig mod os, skal han hjælpe os.
5. Han skal underrette sine forbundsfæller om denne aftale, så de ikke forvolder os skade, men bliver indbefattet denne fredsaftale.
6. Når hans mænd opsøger os, skal de ikke medbringe deres buer og pile, ligesom vi heller ikke vil medbringe vores våben, når vi opsøger dem.
7. Ved at indgå denne aftale vil [den engelske] kong James agte ham som sin ven og allierede.

Alle punkterne lod til at falde i kongens smag, og de blev modtaget med bifald af hans følgeskab. Mens han sad ved siden af guvernøren, rystede han af skræk. [...]

Efter at høsten var bragt i hus, sendte vores guvernør fire mænd ud for at jage fugle, så vi kunne feste sammen efter at have høstet frugten af vores arbejde; på én dag fangede de så mange fugle, at de rakte næsten en uge. På dette tidspunkt fordrev vi tiden med at øve os i våbenbrug, og der var mange indianere, der opsøgte os.

Blandt de sidste var deres største konge, Massasoit, med omkring 90 mænd, som vi underholdt og festede med i tre dage. De dræbte fem hjorte, som de bragte til bosættelsen og gav til vores guvernør, kaptajn og andre.

[...]

Indianerne har til fulde overholdt fredsaftalen med os og har været yderst elskværdige og opsatte på at glæde os. Vi besøger dem ofte, og de gør det samme. [...] Der hersker nu fred indbyrdes mellem indianerne, hvilket ikke var tilfældet før, og det ville ikke være sket uden vores indgriben. Hvad os selv angår, så bevæger vi os ligeså så fredfyldt og sikkert i skovene som på landevejene i England.

Nathaniel Philbrick og Thomas Philbrick: *The Mayflower Papers. Selected Writings of Colonial New England*, Penguin Books 2007, s. 139, 142. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 2: William Apess om puritanerne og indianerne, 1836 (0,6 normalside)

I 1836 skildrede præsten William Apess (1798-1839), der tilhørte pequot-stammen, i et foredrag i Boston forholdet mellem de engelske kolonister og indianerne i New England fra et indiansk synspunkt.

I december 1620 gik pilgrimmene i land ved Plymouth og tog uden at spørge om lov en del af landet i besiddelse. De byggede huse til dem selv og lavede en aftale, som de tvang indianerne til at underkaste sig. Hvis det var sket i nutiden, ville det blive kaldt en fornærmelse, og enhver hvid mand ville blive opfordret til at opføre sig som en patriot og forsvare sit lands rettigheder. Og hvis enhver fjende blev slået ihjel, ville sejren og fædrelandskærligheden blive lovprist i alle dele af landet. Og alligevel accepterede indianerne (selv om nogle af dem var utilfredse) dette uden at udgyde blod eller fængsle nogen. Men på trods af indianernes venlighed og imødekommenhed over for de hvide blev de kaldt vilde og blot skabt af Gud med det formål at blive udryddet. [...]

Det lader ikke til, at Massasoit eller hans sønner blev respekteret, fordi de var mennesker, men fordi de blev frygtet. Vi må gå ud fra, at hvis det havde været muligt for pilgrimmene, ville de have slagtet indianerne, på trods af pilgrimmenes fromhed.

William Apess: *Eulogy on King Philip: as pronounced at the Odeon, in Federal Street, Boston*, Second Edition, Boston 1837, s. 10-11, 13. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 3: John Eastmans rapport om mødet med Metacom, 1675 (0,8 normalside)

I 1675 var faren for krig mellem indianerne og kolonisterne overhængende. Den fremtrædende jurist John Eastman fra Rhode Island forsøgte at forhandle med indianerhøvdingen Metacom, som englænderne kaldte King Philip. Efterfølgende skrev Eastman en rapport om sit møde med Metacom.

Vi fortalte ham [Metacom], at vi bestræbte os på at sikre, at de [indianerne] hverken blev krænket eller krænkede nogen. De sagde, at de ikke havde krænket nogen, og at det var englænderne, der havde krænket dem; vi sagde, at vi var klar over, at englænderne sagde, at det var indianerne, der krænkede dem, og at indianerne sagde, at det var englænderne, der krænkede dem, men at vi ønskede, at striden kunne bilægges på den bedst mulige måde og ikke som et hundeslagsmål. Indianerne indrømmede, at krig var den værst tænkelige måde, og de overvejede så, hvordan retfærdigheden bedst kunne ske fyldest, og vi sagde, at det kunne ske gennem en voldgift. De sagde, at englænderne lavede aftaler imod dem, og at de som følge af voldgiftssager var blevet yderst uretfærdigt behandlet, da englænderne på den måde havde taget mange kvadratmil jord fra dem, da englænderne benyttede sig af engelske voldgiftsmænd, og når indianerne først havde overgivet deres våben til englænderne for at undgå misundelse, ville de bevæbnede englændere ikke give indianerne det, de havde krav på, og som de havde lovet dem, før indianerne betalte 100 pund, og nu havde indianerne så lidt jord og så få penge, at de lige så godt kunne blive dræbt som at forlade deres ejendom. [...] Vi erklærede, at de burde nedlægge våbnene, da englænderne var for stærke for indianerne. De svarede, at englænderne kunne gøre, hvad de ville, da indianerne var for stærke for englænderne. Vi forlod i al høflighed indianerne, men modtog pludselig besked fra guvernøren om, at han havde til hensigt at undertvinge Philip, men vi fik ingen besked om de krav, der blev stillet, eller hvad der skulle til for at afslutte striden, og godt en uge efter vort møde med indianerne brød krigen således ud.

Camilla Townsend (red.): *American Indian History. A Documentary Reader*, Wiley - Blackwell 2009, s. 55-57. Oversat af Jeppe Bæk Meier og Rasmus Thestrup Østergaard.

Bilag 4: Maleri: Jennie A. Brownscombe: "The First Thanksgiving at Plymouth", 1914 (0,5 normalside)

Jennie A. Brownscombe (1850-1936) var en amerikansk kunstner, der især er kendt for sine historiemalerier.

[Wikimedia Commons](#)